

KOLO KOLO MLÝNSKÝ

Tu nevelkou budovu s velkou minulostí na Montmartru zná snad každý. „Zapomeňte na naivně romantický film Moulin Rouge – v zákulisí tohoto kabaretu to vypadá úplně jinak,“ říká mi výrazně krásná žena. **TEREZA BONNET-ŠENKOVÁ (28)** je jedinou Češkou, která získala angažmá v tomto mlýnském kole.

Jak se holka z Třince stane tanečnicí v Moulin Rouge?

Můj manžel je Francouz, se kterým jsem se seznámila v Olomouci, kde v rámci civilní vojenské služby učil na Palackého univerzitě francouzskou ekonomii a práva; to je pro mě jedna z možností, jak se vyhnout vojně – šířit v Africe nebo východních zemích francouzskou kulturu. Já tehdy studovala anglické gymnázium a setkali jsme se na plesu francouzské ambasády v Praze. Měla jsem ještě rok do maturity, když jsem dostala geniální nápad – odmalička jsem tancovala, takže jednoho dne své lásce povídám: „Ty se pěkně vrátíš zpátky do Francie, vezmeš mě s sebou, najdeš si práci a já budu v Paříži studovat současný tanec!“ Byl z toho trochu vyplašený, přece jen je o sedm let starší, ale nakonec souhlasil. Naštěstí v tu chvíli zasáhla maminka, která dost rezolutně prohlásila: „Nejdřív si, holčičko, pěkně uděláš maturitu! A když už celý život mluvíš o studiu na AMU, tak tě nejlépe čekají přijímací zkoušky ...“ Nakonec jsem poslechla, ale strašně jsem si přála, aby mě nepřijali. Samozřejmě mě přijali a já opravdu absolvovala rok na AMU, než se mi podařilo domluvit si individuální studijní plán, přesvědčit rodiče a ve dvaceti skutečně odjet tančit do vytoužené Francie.

Tou dobou už jste měla domluvené angažmá v Moulin Rouge, nebo jste přistála s kufry na letišti, vystoupila z letadla a řekla: „Tak jsem tady, Paříži, a strašně moc chci tancovat!“ Jak to tehdy bylo?

Vystoupila jsem z letadla přesně tak, jak jste popsal, jen ty kufry nesl můj muž ... Tou dobou už jsem

totiž měla podepsanou smlouvu. Aniž bych to tušila, manžel se o několik měsíců dřív zastavil v Moulin Rouge – pro Francouze tančit v Paříži znamená tančit v Moulin Rouge. Zeptal se jich, zda zrovna nepotřebují tanečnici. Řekli mu, ať tam na mě nechá kontakt, že zanedlouho budou vypisovat mimořádný konkurs, protože jim narychlo odešla jedna tanečnice. Běžné konkursy se odehrávají v Londýně nebo v Sydney a účastní se jich několik stovek tanečnic, z nichž oni vyberou asi třicet. Politikou Moulin Rouge je totiž sázka na cizince – pracovní smlouva se podepisuje na tři měsíce, a když už někdo na čtvrt roku opustí Austrálii, Anglii nebo Ameriku, tak se přece jen snaží v angažmá udržet a má větší motivaci než někdo, kdo má Moulin Rouge od domova dvě stanice metrem. Nehledě na to, že dostat se do slavného Moulin Rouge je pro každé děvčátko odněkud z australského venkova splněním životního snu – doma se rázem stane hvězdou, takže není divu, že maká na sto padesát procent. V tomhle případě však na konkurs pozvali jen deset dívek a vzali jedinou. Dodnes nechápu, jak je možné, že jsem to byla zrovna já.

Jak vypadá konkurs do Moulin Rouge?

Tak v první řadě musíte splňovat určitá fyzická kritéria – třeba minimální výšku sto třiasedmdesát centimetrů, výhodou jsou dlouhé nohy a menší prsa. Taneční vzdělání je považováno za samozřejmost – většina tanečnic má konzervatoř nebo muzikálovou školu; za mě v souboru působily dvě bývalé primabaleríny z Bolšogo téatra, které si řekly, že umění už bylo dost,

a odjely do Paříže vydělávat peníze ... Pro někoho takového není problémem u konkursu vyšvihnout kankán, který je samozřejmě v Moulin Rouge podmínkou. Post takzvané kankánovky je ostatně prvním stupněm, na kterém se v Moulin Rouge začíná. A pokud tanečnice přežije několik tříměsíčních angažmá, má talent, dobře na scéně vypadá, umí se chovat v zákulisí, což znamená, že je oblíbena u vedení, a když se zrovna uvolní místo v řadách Nudes, což jsou dívky tančící nahore bez, tak má šanci postoupit o příčku výš. A to je velká výhra, protože jako Nudes už kankán netančíte – rázem máte mnohem více výstupů, a hlavně šanci postoupit na místo sólistky. Jenomže ty jsou třeba v aktuálním show jen dvě, takže musíte být dravý a mít štěstí. Nejvyšší pozici v Moulin Rouge je meneuse de revue, ale té dosáhne málokterá tanečnice. Spousta dívek totiž nepřežije období kankánovky – některé se zraní, jiné nevydrží. Já měla obrovské štěstí, že jsem do Moulin Rouge nastoupila v okamžiku, kdy soubor opouštěla jedna z Nudes, takže jsem kankánem procházet nemusela. Ale něco takového se v Moulin Rouge stane jednou za pět let ...

Říkala jste, že záleží i na tom, nakolik je tanečnice v souboru oblíbena – jaké panují vztahy v zákulisí Moulin Rouge?

Ideální je přijít do divadla, na všechny se zdvořile usmívat, pozdravit, odtančit si své, smýt make-up, převléci se a rychle pryč – nijak dobrá atmosféra totiž v zákulisí nepanuje. Tanečnice nejsou žádné velké kamarádky, někdy si dokonce dost otevřeně dokáží říct, že si nejsou nijak sympatické. Ale vět-

šinou, po americku, jen předstírají obrovský zájem a náklonnost, ve skutečnosti jste jim však naprosto lhostejný. Každý si hrabe na svém písčátku, každý se chce v hierarchii Moulin Rouge dostat co nejvýš ... Na druhou stranu jsem nezažila, že by někdo někomu záměrně ublížil – třeba ho srazil ze schodů. Nic takové se nikdy nestalo! Padaly jsme často, ale vždycky vlastní vinou – někomu se třeba roztrhly korále a pár holek se po nich svezlo. Nebo vás někdo na schodech smete kostýmem, což při jejich obrovské velikosti není žádný problém. Musíte si uvědomit, že během jednoho představení máte dvanáct převleků, tedy čtyřicetkrát za večer běžíte po každém výstupu po schodech nahoru do šatny, fofrem se převléknete a zase po úzkých strmých schodech pádíte dolů, zatímco proti vám uhanějí jiné holky nahoru. Je prakticky vyloučeno, abyste se někdy s někým nesrazil – pak docházelo na rozštípnuté rty, zlomená zápěstí a vyvrknuté kotníky; nebylo výjimkou, že se volala sanitka.

Nepochybují, že angažmá v Moulin Rouge musí být obrovská řehole, ale jak přesně vypadá běžný den tanečnice nejslavnějšího kabaretu na světě?

V Moulin Rouge se pochopitelně hraje sedm dní v týdnu, každý den dvě představení, ale každá tanečnice má jednou týdně den volna. První představení začíná v devět večer, druhé v jedenáct. Vstupenky na první show jsou výrazně dražší, protože představení předchází večere, která je v ceně – když už taky Francouz pozve svou partnerku do Moulin Rouge, pak je to u příležitosti nějakého velkého výročí nebo výjimečné události. Málokdy taky uvidíte v Moulin Rouge Francouze bez smokingu! Oni si po večeri rádi zatančí – pódium pro show zajede do podlahy a parket je k dispozici návštěvníkům. A v devět začíná první představení, které trvá zhruba sto minut. Následuje neuvěřitelně rychlá výměna návštěvníků – ti první odcházejí jedněmi dveřmi, zatímco druhými už do sálu prou-

dí další hosté; celé to trvá dvacet minut, tolik času my máme na přestávku, tak rychle musíme nabrat novou energii a hned zase zpátky na jeviště. Nežřídka si člověk před druhou show říká: „Jednou to docela stačilo!“ Ale jste v Moulin Rouge, tak makejte! Co na tom, že je to každý večer, dvakrát denně, pořád ta stejná show? A protože se jedná o světový kabaret, tak než jeden program zhlédne opravdu celý svět, tak se uvádí i několik let. Ten poslední se hrál čtrnáct, ten současný už je na repertoáru osm let ...

Jak dlouho se to dá vydržet?

Někdo v Moulin Rouge stráví celý svůj taneční život, jiný to nezvládne. Pamatuji si na dvě tanečnice z Austrálie, které do kabaretu nastoupily v osmnácti letech – šéfka souboru si je dost oblíbila, takže z nich poměrně brzy udělala sólistky. Záhy propadly pocitu, že jsou světové hvězdy, a zanedlouho už šňupaly bílý prášek. Na jednu stranu to nepřekvapí – jako sólistka v Moulin Rouge musíte mít pořád dost energie, navíc nesmíte přibrat na váze; bílý prášek vám zajistí obojí. Jen všichni ostatní aby se báli, když takováhle holka s rozšířenými zorníky běží po strmých schodech dolů – kdyby spadla, smete všechny. Navíc návykové látky si po čase začnou vybírat svou daň. Jedna z těch Australanek to tak dlouho přeháněla, až úplně vyhasla. Takovým tanečnickům se pak dají dva tři týdny volna, aby se sebrali. A když to nedokáží? Všichni jsme nahraditelní. Jak říkají Francouzi: „Hřbitovy jsou plné nahraditelných lidí.“ V šatně u stolečku se pak jen vymění jmenovka a kostým změní majitele – tu se něco přitáhne, tamhle roztáhne; beztak mají všechny holky skoro stejné postavy ...

A jak se to dařilo zvládat vám?

Osobně si nedovedu představit, že bych propadla nějaké závislosti a přitom bych měla dvakrát za večer podávat profesionální výkon. Pokud se chcete v Moulin Rouge udržet, tak se ke svému tělu a mysli zkrátka musíte chovat zodpovědně. To znamená se o sebe starat – chodit pravidelně cvičit, zdravě jíst a hodně spát. K tomu je ovšem důležité mít vybudované určité zázemí. Spousta holek však žádný normální život neměla – často přišly z jiného kontinentu, kromě lidí z ansámblu žádné jiné kamarády neměly, mnoho holek se dokonce ani po deseti letech v Paříži nenaučilo francouzsky, takže žilo v jakémisi národnostním ghettu – Australanky kamarádily s Australankami, Američanky

Tereza ve svém studiu bikram jógy

s Američankami. Takovéhle holky vypadly ve dvě v noci z Moulin Rouge a buď vyrazily někam na party, nebo sice šly domů, protože je druhý den čekalo představení, ale do čtyř do pěti hodin ráno koukaly na televizi a pak do dvou do odpoledne spaly. Následuje posilovna nebo trénink a zase na jeviště. Takhle každodenní rutina vás velice brzy dostane. Mně se jí dařilo nepropadnout hlavně proto, že jsem měla manžela a pravidelné tréninky klasického i moderního tance. **Svého původního snu o studiu moderního tance v Paříži jste se tedy nevzdala – čím potom pro vás bylo angažmá v Moulin Rouge?**

Tak jako třeba ve Spojených státech ani ve Francii se nikdo jenom uměním neužívá. Mí kolegyně z tanečních skupin proto po večerech pracovali u McDonalda, já chodila tančit do Moulin Rouge; ostatně většina ze současných tanečnic má za sebou angažmá v některém z pařížských kabaretů. Nikomu z nich tedy mé vystupování v Moulin Rouge nepřišlo divné – tak se to jevílo akorát některým mým kolegyním v Moulin Rouge. Necháply, proč po dvou náročných vystoupe-

ních v kabaretu se druhý den jdu dobrovolně odírat o podlahu v nějaké taneční zkušebně, kde se zadarmo pokouším o jakési umění. Ale protože v Moulin Rouge se každý zajímal především sám o sebe, tak nakonec holky jen pokrčily rameny a spokojily se s konstatováním, že ta dívka z Východu je prostě magor. Největší problémy s touto rozpolceností mezi světem umění a komerce jsem nakonec měla já sama.

A s každodenním vystupováním nahore bez jste problémy neměla?

S vkusnou nahotou nemám problém. A show v Moulin Rouge jsou vkusné, na nich opravdu není nic oplzlého. Jednak je decentní poodhalenost v Moulin Rouge tradicí, za druhé, když vidíte ty kostýmy zdobené perím a perlami, tak vám k tomu obnažená ňadra spíše ladí. A jen tak mimochodem – viděla jsem v Paříži řadu moderních tanečních představení, jejichž choreografové pracovali s nahotou podstatně vulgárnějším způsobem! **Co vás vlastně přimělo zanechat tančení v Moulin Rouge a vrátit se zpět do vlasti?**

Po třech letech jsem si řekla, že je načase sedět jen na jedné žid-

li, a začala jsem se věnovat pouze současnému tanci. Nastudovala jsem nejednu choreografii a projevila úspěšně turné, když přišly problémy s kyčlemi – měla jsem poníčené chrupavky a musela jsem na operaci; v obou kyčlích mám dnes titanové svorky. Po třech měsících intenzivního cvičení bikram jógy jsem byla zpátky na scéně. Spolupracovala jsem s choreografkou, se kterou jsme si výjimečně sedly, dokonce jsem jí nějaký čas dělala asistentku, ale operace kyčlí mě naučila novému přístupu k vlastnímu tělu. Kdyby mi někdo po příchodu do Paříže řekl, ať skočím proti zdi, tak to bez váhání udělám, zatímco teď už jsem hodně váhala. Pochopila jsem, že nastal okamžik návratu do Prahy. Dodnes se věnuji tanci, zrovna nedávno mi takhle choreografka volala, jestli bych s ní něco nenazkoušela, což ráda udělám – na měsíc se k tancování s chutí vrátím, ale natrvalo už bych do toho nešla. Každý máme vymezené období, po které naše tělo správně funguje, pak je třeba začít dělat zase něco pro ně. Já po návratu do Prahy otevřela studio bikram jógy, kde pravidelně cvičím, vyučuji, a jsem spokojená.

Jak s odstupem času vzpomínáte na své angažmá v Moulin Rouge?

Ty tři roky strávené v Moulin Rouge mě poznamenaly na celý život; to byla velmi tvrdá škola! Vždycky cestou do práce jsem propadala pocitům vyčerpání, vnímala jsem jen opuchlá lýtka a nateklé kotníky, bála jsem se, že se nevejdu do tanečních bot. V automatu v metru jsem si proto pravidelně kupovala dva sáčky gumových medvídků Haribo – skvěle zvyšují hladinu cukru v krvi, což vám dodá trochu energie; želatinové medvídky jsme měly na stolcích v šatně všechny, v těch jsme jely hodně ... A vlastně ještě dlouho po odchodu z tohoto kabaretu, kdykoliv jsem prošla kolem domu s červeným neónovým mlýnem, tak jsem pocítila šílenou únavu; když už jsem musela jet na Pigalle, tak jsem raději vystupovala o stanici dřív, jen abych se tomu místu vyhnula. V podstatě mám z Moulin Rouge minitraumata dodneška. Minimálně jednou za dva tři měsíce se tam ve snech vracím – obvykle se mi zdá, že buď padám ze schodů, vzala jsem si špatný kostým, nebo že už jsem měla být dávno na scéně, a přitom ještě pořád tvrdnu v šatně. To se pak pokaždé probudím úplně zpacená a říkám manželovi: „Už jsem tam byla zase!“

TEREZA BONNET-ŠENKOVÁ se narodila 26. října 1979 ve Frýdku-Místku. Absolvovala anglické gymnázium v Olomouci, posléze vystudovala pedagogiku tance na Akademii muzických umění v Praze. V letech 2000–2003 studovala v Paříži v Centre National de la Danse a v Atelier Carolyn-Carlson, zároveň byla angažována v proslulém kabaretu Moulin Rouge. V letech 2001–2002 spolupracovala s taneční skupinou Company Thierry Verger, v letech 2003–2006 vystupovala s Company SBB Group, představila se například v choreografii Beneath Our Feet na přehlídce ve Fontainebleau a Joyce Theatre v New Yorku, na choreografické soutěži Onassis v Athénách v představení Legacy Of Inheritance či v krátkém filmu na choreografické přehlídce ve Val-de-Marne. V roce 2005 studovala v Los Angeles bikram jógu a o rok později otevřela první studio bikram jógy v České republice.